

товъ. Но преди да се покачи по вжжената стълба, за къмъ пчелнитѣ гнѣзда, къмъ висинитѣ на дървото, намазва цѣлото тѣло съ специални масла, вѣроятно за да го отбѣгватъ пчелитѣ. Запалва и специално приготвенъ факелъ, чийто пушекъ укротява пчелитѣ и, съ пѣргавината на майmunка, за мигъ е на върха на дървото или по нѣкой голѣмъ клонъ.

Сега започва другата частъ на медоизваждането. Подъ самото пчелно гнѣздо се прикрепва единъ голѣмъ хуниевиденъ сждъ. Този сждъ предварително е завързанъ съ дълго вжже, което се прехвърля презъ дебелия клонъ и отъ другия край се здраво държи отъ помагачитѣ на смѣлия пчеларъ. Следъ това, всичко вече е готово и ето чува се изъ висинитѣ на дървото силенъ и продължителенъ викъ — нѣкаква пѣсенъ, която не престава и все по вече и по-вече се засилва. Пчеларя е силно раздразненъ. Съ дървената си лопатка, привързана къмъ едната му ржка, удря и мачка восъчнитѣ пити. Пчелитѣ изхвъркватъ, бѣгатъ отъ гнѣздото си. Пчеларя вика, крещи продължително, като че ли подканя пчелитѣ да бѣгатъ по-скоро. Медътъ тече и се събира въ подложения отдолу хуниевиденъ сждъ. И това се повтаря безспирно, отъ гнѣздо на гнѣздо, докато се събере всичкия медъ. Сега работата е свършена. Пчелитѣ се събиратъ къмъ разрушенитѣ си гнѣзда, за да ги изградятъ наново. А доволниятъ „пчеларъ“ тържествено слиза отъ висинитѣ на дървото, гордъ че е извършилъ такава тежка, но полезна работа. Долу около дънера на дървото, всички сж радостни. Цѣли кошове, специално приготвени, сж пълни съ медъ. Туземцитѣ сж благодарни на Бога за добрия берекетъ. Но тѣ не се отдѣлятъ отъ дървото. Сега започватъ веселия и игри, като презъ цѣлата нощъ прекарватъ подъ дървото. На другата сутринъ, преди изгрѣвъ на слънце, когато всичко наоколо е навлажнено отъ